

Pierre Kartner (column)

Vrijdag 11 november is Pierre Kartner overleden. Ik ontmoette Pierre, alias vader Abraham, zo'n 30 jaar geleden. Ik speelde basgitaar in de band 'Fancy'. Wij speelden op een bedrijfsfeest, waar Pierre ook zou optreden.

Pierre zat in de coulissen en wij speelden 'Het kleine café aan de haven'. Na afloop complimenteerde hij onze zangeres. Hij was duidelijk onder de indruk van haar zangkwaliteiten. Of ze ook een kaartje voor hem had, dan zou hij haar bellen voor een afspraak.

Hij hield woord. Enkele weken later belden zijn Management. En ik mocht met haar mee als haar chauffeur. Onderweg fantaseerden wij over onze eerste hit geproduceerd door Pierre en zijn team. In gedachte zagen wij ons al liggen in een hangmat met een cocktail op een tropisch eiland. We hadden onze mooiste kleding aangetrokken en belden enigszins nerveus om 12.00 uur aan bij zijn villa in Breda. We werden gevraagd om plaats te nemen in de ontvangsthal. Die hing vol met gouden platen, foto's en smurven, veel smurven. Een deur ging open en daar stond hij, Pierre Kartner, componist, producent, zakenman en romanticus.

Wij traden zijn werkkamer binnen. Er stond een zwarte vleugel, een synthesizer, microfoon, mengtafel en een set boxen. 'En wie ben jij?' vroeg Pierre verbaasd. 'Ik ben bassist en haar vriend.' Hij leek wat teleurgesteld. Daarna deden ze enkele stemoefeningen met Pierre aan de vleugel. Ik verliet de kamer en ben wat in de buurt gaan wandelen. Na een uur mocht ik haar weer ophalen. 'En hoe ging het?' vroeg ik nieuwsgierig. 'Best goed geloof ik. Hij liet mij enkele nieuwe liedjes horen en inzingen. Wie weet.' Ze gaf mij een arm en we gingen koffie drinken in het bos en fantaseerden over onze eerste grote hit.

En wie ben jij, vroeg Pierre verbaasd

Na enkele dagen werden wij gebeld door het management. Men wilde de samenwerking helaas niet voortzetten. Men vond onze zangers niet commercieel genoeg. Niet commercieel genoeg, hoezo? Toch kijk ik met veel plezier terug op deze bijzondere ontmoeting. Ik heb bewondering voor zijn werk, dat nog dagelijks ver over onze langsgrenzen wordt gedraaid. 'Ja, wij kunnen door een waterkraan.' Je moet er maar opkomen.

Hans Erkens voor "luie Groente", Dordrecht 15-11-2022